

***Draga mama,***

*še danes se dobro spomnim dne in ure, ko je zazvonil telefon. Bila ja tvoja številka. Oglasil sem se. Na drugi strani je bil oče. Čakali smo na tvoje izvide. Odvijalo se je dokaj hitro od mamografije, punkcije pa do klica. Oče mi je s tresočim glasom povedal, da gre za karcinom. Nisem dobro vedel, kaj to pomeni, zato se mu reklo: "Še dobro da ni rak. To bomo pa zmogli."*

*Za vikend, ko smo se vsi domači zbrali, sta nam pripovedovala o karcinomu in zdravljenju. Šele takrat sem dojel, da gre v bistvu za raka. Zvenela si tako prepričana v ozdravitev in zmago. Vsi smo bili s tabo: družina, prijatelji, sosedje, sodelavke ...*

*Občudoval sem te, kako si se odpravljala na terapije, kako ponosno si nosila lasuljo in kako si nas vse bodrila. Manj sem vedel o tvojih težkih dnevih, slabostih in mislimi, ki so te obiskovale ponoči. Včasih mi je oče kaj zaupal. Po dobrem letu zdravljenja ti je uspelo. Vsem nam je uspelo. Ostala si brez dojke a zame si bila še vedno najlepša in najboljša mama.*

*Minevali so dnevi, meseci in leta. Moje življenje je postalo odraslo. Dobila si vnuke. Takega smeha na obrazu in tvoje živahnosti nisem že dolgo videl.*

*Po dolgem času je spet prišel. Spet ta karcinom. Tokrat smo o njem vedeli že veliko več. Ampak nas je vseeno vse pretresel. Prvič sem videl tvoje solze. Tudi to pot se nisi vdala. Pogumno korakaš z njim naprej in nam razlagaš o novih možnostih in odkritjih ter pripoveduješ zgodbe drugih*

*žensk. Vsem nam dokazuješ, da se da. Da se tudi s takšno boleznijo da živeti.*

*Draga mama, verjetno ti to premalokrat povem, ampak ti si moja super junakinja, ti mi dokazuješ, da vsakdo v sebi skriva pogum, da se z nasmehom na obrazu uspe premagati marsikaj in da je vredno živeti. To predajaš tudi svojim vnukom in vsem okoli sebe. Rada poudariš, da ni vsak dan lahko, ampak da je na koncu vseeno vredno.*

***Hvala ti za to!***

*Tvoj sin*